

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **J. S.**, zastoupen JUDr. Jiřím Císařem, advokátem, se sídlem Hrnčířská 55/14, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor územního plánování a stavebního řádu, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2009, č. j. UPS/187/2009/3, ev. č. 78327/2009/Sv., za účasti osoby zúčastněné na řízení: **České dráhy, a. s.**, se sídlem Nábřeží L. Svobody č. p. 1222, Praha 1, IČ: 709 94 226, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 10. 2012, č. j. 15 Ca 105/2009 - 45,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2009, č. j. UPS/187/2009/3, ev. č. 78327/2009/Sv., kterým bylo rozhodnuto o umístění stavby „Lanová dráha na Větruši – Ústí nad Labem na pozemcích p. č. 2610/10, 2610/11/, 2610/12, 3801/25, 3801/32, 3801/36, 3801/38, 3801/44, 3866/1, 3867, 3868/1, 3869, 3870, 3885/1, 3885/2, 4259/2, 4260/2, 4278/1, 4278/8, 4281, 4297, 4303/1, 4303/2, 4303/3, 4306/1, 4306/14, 4306/15, 4325, 5307/58, 3866/3, 5307/122 v k. ú. Ústí nad Labem“. O

nákladech řízení bylo rozhodnuto krajským soudem tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[2] Krajský soud k námitkám stěžovatele konstatoval, že správní orgán I. stupně i žalovaný stěžovatele správně kategorizovali jako vedlejšího účastníka řízení ve smyslu § 85 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon (dále jen „stavební zákon“), neboť stěžovatel nemohl být jako vlastník sousedních nemovitostí projednávaným záměrem na svých právech a právem chráněných zájmech přímo dotčen. V území byl vydán územní a regulační plán, proto bylo stěžovateli v souladu s ust. § 87 odst. 1 stavebního zákona a § 92 odst. 3 téhož zákona doručováno veřejnou vyhláškou.

[3] Ze správního spisu krajský soud zjistil, že oznámení o zahájení územního řízení a pozvání k veřejnému ústnímu jednání, bylo řádně vyvěšeno na úřední desce a stěžovatel byl uveden v bodu II. rozdělovníku pro doručování mezi účastníky řízení podle § 85 odst. 2 stavebního zákona. Veřejného ústního jednání se stěžovatel nezúčastnil. Prvoinstanční rozhodnutí ze dne 23. 2. 2009 a žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2009 bylo stěžovateli řádně doručeno veřejnou vyhláškou, a to jejich vyvěšením na úředních deskách těchto správních orgánů po dobu 15 dnů (po dobu od 25. 2. 2009 do 13. 3. 2009 a po dobu od 7. 5. 2009 do 25. 5. 2009), přičemž žalobce byl v tzv. rozdělovnících pro doručování obou rozhodnutí výslovně uveden mezi účastníky řízení dle ust. § 85 odst. 2 stavebního zákona.

[4] Krajský soud rovněž neshledal důvodnou námitku nicotnosti napadeného rozhodnutí, kterou stěžovatel opíral o skutečnost, že žalobou napadené rozhodnutí mu bylo doručeno v kopii. Krajský soud dospěl k závěru, že prvoinstanční rozhodnutí, rozhodnutí žalovaného a oznámení o zahájení řízení bylo doručeno stěžovateli veřejnou vyhláškou. Pokud žalovaný přikročil vedle tohoto faktického doručení ještě k zaslání svého rozhodnutí žalobci v písemné podobě zachycené v kopii prostřednictvím držitele poštovní licence, učinil tak nad rámec svých povinností a s tímto „doručením na vědomí“ nebyly spojeny žádné právní účinky a důsledky.

[5] K dalším námitkám stěžovatele dospěl krajský soud k závěru, že stěžovateli nebylo upřeno právo podávat námitky či připomínky a že byl zahrnut stavebním úřadem do okruhu účastníků územního řízení.

[6] Jako nedůvodnou vyhodnotil krajský soud též námitku stěžovatele týkající se nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatečné odůvodnění. Krajský soud zrekapituloval stěžovatelovy námitky z odvolání k žalovanému a uvedl, ve kterých částech odůvodnění rozhodnutí se žalovaný jednotlivými námitkami zabýval. Krajský soud mimo jiné došel k závěru, že žalovaný se na str. 5 v obecnější rovině zabýval i souladem výrokové části rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu se správním spisem. Žalovaný nepochybil, pokud se touto otázkou zabýval jen v obecnější rovině, když ji stěžovatel nenastolil v rámci odvolacích námitek. Žalovaný se také zabýval otázkou, zda pozemky stěžovatele nejsou v obvodu lanové dráhy.

II. Kasační stížnost

[7] Proti tomuto rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností ze dne 2. 11. 2012 doplněnou podáním ze dne 3. 1. 2013. Stěžovatel uvádí kasační důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a to pokud jde o dodržení ust. § 87 odst. 2 stavebního zákona ve spojení s ust. § 25 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Dále stěžovatel uvedl kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť podle jeho názoru skutková zjištění, ze kterých žalovaný vycházel při vydání žalobou napadeného rozhodnutí, nemají oporu ve správním spisu, konkrétně jde o zjištění, zda Statutární město Ústí nad Labem jako žadatel řádně splnilo informační povinnost plynoucí z § 87 odst. 2 a 4 stavebního zákona ve spojení s § 8 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření (dále jen „vyhláška č. 503/2006 Sb.“). Konečně stěžovatel uvedl, že kasační stížnost podává také z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu, kterou stěžovatel spatřuje v tom, že krajský soud pouze odkázal v odůvodnění napadeného rozsudku na jednotlivé části rozhodnutí žalovaného, aniž by posuzoval rozsah a správnost vypořádání se s odvolacími námitkami v rozhodnutí žalovaného. Krajský soud dále jen obecně konstatoval, že žalovaný nepochybil, pokud se zabýval souladem výrokové části rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu s obsahem spisu.

[8] Stěžovatel namítá, že správní orgány ani krajský soud nezkoumaly skutečné splnění informační povinnosti žadatele podle § 87 odst. 2 stavebního zákona a splnění všech obsahových náležitostí informace podle § 87 odst. 4 stavebního zákona v návaznosti na § 8 vyhlášky č. 503/2006 Sb. V rozhodnutí správních orgánů ani soudu nebylo přezkoumáno, zda informace obsahovala grafické znázornění záměru s náležitostmi odpovídajícími § 8 vyhlášky č. 503/2006 Sb., a to přesto, že stěžovatel proti grafickému vyjádření směřoval svoje odvolací a žalobní námitky. Podle názoru stěžovatele nelze ze spisu dovodit, že by žadatel dostal své informační povinnosti podle § 87 odst. 2 a 4 stavebního zákona, je proto třeba nařídit opakované veřejné projednání umožňující uplatnění stěžovatelových námitek.

[9] Dále stěžovatel namítá, že se správní orgány ani krajský soud nezabývaly tím, zda stěžovateli bylo doručeno veřejnou vyhláškou účinným způsobem. Stěžovatel tvrdí, že oznámení o zahájení územního řízení nebylo zveřejněno způsobem umožňujícím dálkový přístup ve smyslu ust. § 25 odst. 2 správního řádu.

[10] Závěrem stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu napadený kasační stížností a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 27. 2. 2013. Žalovaný uvedl, že stěžovatel nerozporuje skutečnost, že by informace o záměru nebyla na vhodném veřejně přístupném místě v souladu s § 87 odst. 2 stavebního zákona zveřejněna, ale napadá pouze fakt, že správní orgány ani soud tuto skutečnost nepodrobily přezkumu. Přitom stěžovatel tuto skutečnost nenamítal ani v řízení před správními orgány, ani v řízení před krajským soudem. Tento důvod kasační stížnosti je tedy nepřipustný podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[12] Pokud jde o námitku zpochybňující řádné doručení veřejnou vyhláškou, stěžovatel podle názoru žalovaného nijak nezpochybnil, že k řádnému doručení došlo,

natož aby pak svá tvrzení doložil nějakým důkazem. Tato námitka rovněž nebyla stěžovatelem vznesena v řízení před žalovaným, ani v řízení před krajským soudem, jde tedy rovněž o nepřipustnou námitku.

[13] Žalovaný se rovněž neztotožňuje se stěžovatelovou námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Žalovaný má za to, že krajský soud se zcela dostačujícím způsobem vypořádal se všemi žalobními námitkami.

[14] Žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel je též zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[16] Nejvyšší správní soud nejprve odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005 – 43, publikované pod č. 685/2005 Sb. NSS, ze kterého se podává, že *důvody kasační stížnosti lze opřít jen o takové konkrétní právní či skutkové důvody, jež byly v řízení před krajským soudem přípustně uplatněny (viz § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), a tedy alespoň v základních rysech formulovány v žalobních bodech [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] obsažených v žalobě či jejím včasném rozšíření, a případně dále (i po uplynutí lhůty k podání či rozšíření žaloby) upřesněny či podrobněji rozvedeny, aniž by tím byly rozšiřovány. To platí jen za předpokladu, že uvedené právní či skutkové důvody mohl stěžovatel v žalobě či jejím včasném rozšíření uplatnit. Toto konstatování vychází z ust. § 104 odst. 4 s. ř. s., podle kterého kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

[17] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel v žalobě ke krajskému soudu (ač mu v tom nic nebránilo) netvrdil, že by žadatel nesplnil svou informační povinnost podle § 87 odst. 2 a 4 stavebního zákona, respektive že grafické znázornění záměru neodpovídalo požadavkům § 8 vyhlášky č. 503/2006 Sb. Krajský soud se tak ani touto otázkou zabývat nemohl, neboť krajský přezkoumává napadené rozhodnutí zásadně v mezích žalobních bodů (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.). Zároveň se tak jedná o nepřipustnou stížnostní námitku ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. Je třeba podotknout, že stěžovatel v žalobě pouze namítal, že žalovaný nezkoumal soulad grafického vyjádření a výrokové části prvoinstančního rozhodnutí, avšak nesoulad grafického vyjádření záměru s požadavky vyhlášky č. 503/2006 Sb. nenamítal.

[18] Nad rámec nutného Nejvyšší správní soud dodává, že správní spis prvoinstančního správního orgánu obsahuje na č. 1. 3 doklad o vyvěšení záměru žadatele na místě stavby, přičemž podle záznamu stavebního úřadu byl záměr vyvěšen při prohlídce staveniště

za přítomnosti osoby ze stavebního úřadu a osoby ze společnosti Varia. Uvedený doklad obsahuje i fotodokumentaci.

[19] Taktéž námitka stěžovatele ohledně neúčinného doručení veřejnou vyhláškou nebyla stěžovatelem uplatněna v řízení před krajským soudem, jde proto o nepřipustnou námitku ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s. ř. s.

[20] K námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel v žalobě ke krajskému soudu namítal pouze, že se žalovaný jeho námitkami nezabýval. Za této situace nebylo pochybením krajského soudu, když osvětlil, ve kterých částech rozhodnutí se žalovaný námitkami stěžovatele zabýval a již nepřezkoumával závěry žalovaného ohledně těchto námitek, neboť stěžovatel s těmito závěry žalovaného v žalobě nijak nepolemizoval. Tato stížnostní námitka tedy není důvodná.

[21] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

IV. Náklady řízení

[22] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly a žalovaný také náhradu nákladů řízení nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu